

FANTÁZIA

2015

THE NAJLEPŠIE FANTASTICKÉ

POVIEDKY!

fantázia

SK

Fantázia 2015

Antológia fantastických poviedok

Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Martinus Cena Fantázie 2015

Súťaž organizuje Občianske združenie Fantázia
Generálny partner: Kníhkupectvo Martinus.sk

Partneri: Intel, Artis Omnis, Incheba, a. s.
Porota hodnotila na čítačkách: PocketBook Touch

Mediálni partneri:
Kultura.sme.sk, Knižná revue, Radio_FM, Quark.

Ceny venovali:
PocketBook, Intel, Martinus.sk, Xbox360, Publico, Incheba,
vyd. Artis Omnis, vyd. Tatran, iHRYsko.sk, Blackfire Games.

Fantázia 2015

Antológia fantastických poviedok

Zostavili: Lucia Lackovičová, Ivan Alakša

Copyright © Fantázia media

Publisher © Fantázia media, s. r. o., 2015

Cover © Dodo Dobrík, 2015

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89823-00-0

LUCIA LACKOVIČOVÁ

Šťastná trinásťka

Súťaž Cena Fantázie doteraz prešla dlhú cestu. Od Rakety, ktorú v roku 2003 vyhlásilo občianske združenie Fantázia s Ivanom Alakšom, cez rok 2005, keď sa názov zmenil na Cena Fantázie, až po rok 2013, môj príchod a ďalšiu zmenu názvu súťaže na Martinus Cena Fantázie (MCF). Je rok 2015 a MCF sa prehupla do šťastnej trinástky. Šťastnej preto, lebo tento ročník je skutočne výnimočný.

Jozef Karika, ktorý bol v porote súťaže už v roku 2010, tentokrát hovoril o odlišnosti poviedok podobne ako ďalší tohtoročný porotca, Karol D. Horváth. Ten dokonca vyhlásil, že je to najlepšia literárna súťaž, v akej doteraz porotcoval. Porotkyňa Petra Polnišová pred súťažou diskutovala o hodnotení poviedok s Ľubošom Kostelným (porotca z roku 2012) a hovorila, že bola pripravená na oveľa nižšiu úroveň diel, akú reálne čítala.

O tohtoročných súťažiacich dielach sa pochvalne vyjadril aj Ivan Harman z vydavateľstva Artis Omnis, ktoré zastrešuje cenu za najlepší horor, Jana Packová, ktorá hodnotí poviedky za Cenu Bibliotéky a Gustáv Budinský, ktorý reprezentuje Cenu spoločnosti INTEL pre najlepšiu sci-fi poviedku.

Autori sa neustále zlepšujú. A Martinus Cena Fantázie im v tom chce pomáhať. Chceme motivovať budúcich, azda profesionálnych spisovateľov, aby na sebe pracovali. V mnohých sa skrýva obrovský potenciál a talent, ktoré utláčajú požiadavky každodennej reality a prípadný neúspech. Ani v MCF nemôžu vyhrať všetci, aj keď cenu za svoju tvorbu, nápady a kreativitu by si zaslúžili viacerí. Viacerí, než minulý rok.

V závere knihy sa už tradične nachádza tabuľka s výsledkami. Nieкого poteší, že sa dostal za polovicu, inému je ľúto, že to nedotiahol do prvej päťky, či aspoň desiatky. Avšak, aj keď je to súťaž, v ktorej hodnotia majstri zo svojho fachu, stále sú to len ľudia so svojimi osobnými preferenciami. Isté objektívne merateľné fakty sa posúdiť určite dajú, ale poviedok, ktoré sú z tejto stránky

výborné, je už viacero. A vtedy vstupujú do hry subjektívne preferencie. Preto iné zloženie poroty by mohlo mať na svedomí celkom iných finalistov. Napríklad práve vás. A keď to skúsíte budúci rok, môže sa to podariť.

Od predošlého ročníka je súčasťou päťice porotcov aj niekto z vás, čitateľov a recenzentov. Táto špeciálna pozícia dostala názov Porotca z ľudu a tento rok si ju vyskúšala Ružena Srnková. Ružena počas leta písala na blog stránky súťaže www.cenafantazie.sk svoje postrehy ku každej prečítanej poviedke. Jej hodnotenie (rovnako ako to minuloročné od Mareka Kolcuna) bolo anonymné, teda autori sa v jej opisoch museli nájsť sami. V tejto aktivite budeme pokračovať aj naďalej, preto ak chcete byť porotcom v MCF 2016, vezmite do rúk zborník poviedok Fantázia 2015 (áno, presne ten, ktorý teraz držíte), čítajte pekne ďalej, spravte si na súťažiacie diela vlastný názor a podelte sa oň s celým svetom. Napíšte recenziu, kritickú, či pochvalnú, takú, aká podľa vás pasuje na knihu a na jednotlivé diela v nej. A ak budete chcieť, plus budete mať trochu šťastia (to je totiž potrebné v každej súťaži) máte šancu stať sa budúcoročným porotcom. Čakala by na vás prestíž, čítačka kníh, a celoletné blogovanie o poviedkach, ktorého sa súťažiaci autori nebudú vedieť dočkať. Idete do toho?

Porotcovia v MCF už dva roky čítajú súťažiacie poviedky na čítačkách PocketBook. Nemusia sa tak zaťažovať stohmi papierov, v ktorých by sa mohli strácať. PocketBook dáva porotcom MCF každoročne najnovší model čítačiek TouchLux a tento rok pridal aj päť čítačiek pre päťicu hlavných finalistov.

Neustále sa usilujeme súťažiacich motivovať, aby tvorili kvalitnejšie, aby sa o výhru pobili s tým najlepším, čo zo seba dokážu dostať. Aby sa neuspokojili s prvým draftom, so slohovou prácou, ktorú pochválila mama a jeden kamoš, aby zapracovali na formálnej, aj obsahovej stránke. Na blogu súťaže a aj na mojom osobnom blogu (napríklad formou videokomentárov od tých, ktorí vedľa) nájdete množstvo rád ako svoje písanie skvalitniť. A aby sme autorov motivovali ešte viac, tento rok sme znova zvýšili hodnotu vecných cien, ktoré súťažiaci môžu získať.

Pre všetkých, pre úplne všetkých, ktorí sa zapojili do MCF 2015, bez ohľadu na to, či sa umiestnili v niektorom finále alebo nie, sme pripravili balíček publikovania formou selfpublishingu od spoločnosti Publico zľavnený o 42%. (Číslo 42 je logické vyústenie odpovede na akúkoľvek otázku.) Ak máte dostatočné množstvo diel, ktoré by vydalo na knihu, skúste túto cestu publikovania. Overíte si záujem čitateľov a možno zaujmete aj niektorého vydavateľa. Publico pripravilo aj špeciálne balíčky pre päťicu hlavných finalistov.

Ďalšia tohtoročná pridaná cena bola zaujímavosť z dielne spoločnosti SLVR, ktorá vyrába šperky na 3D tlačiarňu. K už tradičnej soške od umeleckého sochára Andreja Csillaga pre celkového víťaza tento rok pribudla špeciálna cena pre víťaza Ceny poroty. Ten si domov odniesol „Milášika“, strieborný prsteň priamo z 3D tlačiarne. Ostaní finalisti nezostali ukrátení, rovnako ako ani trojica porotkyň MCF 2015 Petra Polnišová, Mariana Čengel Solčanská a Ružena Srnková.

Cenu za najlepšiu fantasy poviedku tento rok zastrešilo vydavateľstvo Tatran. Víťaz a finalisti získali množstvo kníh žánru fantastiky z ich košiara. Nechýbala medzi nimi ani séria Piesní ľadu a ohňa.

Finančné ceny v Martinus Cene Fantázie sú od minulého ročníka 250 eur pre víťaza, 150 pre druhého a 100 eur pre autora poviedky na treťom mieste. Dopĺňa ich kolekcia už spomenutých vecných cien. Víťaz Ceny poroty už tradične získal Xbox.

Cena spoločnosti INTEL pre najlepšiu sci-fi poviedku v tomto ročníku udelila víťazovi vreckový počítač INTEL Compute Stick. Cenou Béla za najlepšie horor, ktorú každoročne odovzdáva vydavateľstvo Artis Omnis, je pamätná truhlička a nádielka kníh z produkcie vydavateľstva. A spoločnosť iHRYsko venovala špeciálne žánrové hry víťazom všetkých súťažných kategórií.

13. ročník MCF je zaujímavý aj tým, že v ňom dominoval horor. Hororových poviedok pribudlo celkovo a presadili sa aj v hlavnom finále. Je to vec nevídaná, pretože doteraz sa o dominanciu delilo fantasy so sci-fi. Dokonca sa v minulosti polemizovalo aj o tom, či horor úplne z fantastiky nevylúčiť. Tento rok sa

však ukázalo, že práve hororové poviedky sú to, čo sa páči. Možno nám práve ony dodávajú pocit, že existuje aj čosi, čoho sa dá báť viac, než skutočnosti a reality...

Sci-fi poviedky boli vo finále dve a fantasy (aj to pomerne neobvyklá) zostala tentokrát medzi finálovými dielami jediná.

Finálové texty zverejnené na stránke kultura.sme.sk čitateľov zjavne zaujali, pretože za ne hlasovalo až 1 077 z vás. Je to doterajší rekord a sme veľmi radi, že k fantastike si nachádzajú cestu čitatelia z rôznych skupín, nielen z okruhu jej verných prívržencov. Práve oslovenie širokej verejnosti a zapojenie tých, ktorí ani nechytujú aká kvalitná dokáže byť domáca žánrová tvorba, je jedným z hlavných cieľov súťaže a nás organizátorov.

Celkovo sa do MCF 2015 prihlásilo 147 poviedok. Pre nesplnenie kritérií sme z hodnotenia vylúčili dve. Už teraz máte možnosť posilať svoje výtvyry do nasledujúcej Martinus Ceny Fantázie 2016. Uzávierka je už tradične koncom mája. Podmienky sa nemenia. Zmestíte sa do rozsahu 45 000 znakov, 25 normostrán a pošlite svoj výtvor na adresu, ktorú spolu s ďalšími podrobnosťami a prihláškou nájdete na stránke www.cenafantazie.sk. Zapojiť sa môžete aj do nasledujúceho, už tretieho ročníka súťaže poviedok fantastiky v anglickom jazyku Fantasy Award (FA).

Fantasy Award v roku 2015 pokračovala druhým ročníkom. Aj v tejto súťaži sa porotcovia každý rok menia. Teraz nimi boli americký spisovateľ Jeff a jeho manželka a editorka Ann VanderMeer, editor vydavateľstva Sloart Erik Fazekáš a astrobiologička Michela Musilová. Víťaza vyberali spomedzi 25 súťažiacich, ktorí poslali svoje dielo v angličtine. Podmienky rozsahu poviedok boli a aj naďalej zostávajú rovnaké ako pri slovenskej súťaži. Zúčastniť sa môžete aj s už publikovanými dielami, resp. s poviedkami, ktoré už súťažili v slovenčine. Podmienkou je anglický jazyk. Po skončení FA z nej vzíde e-zborník poviedok, ktorý bude predávať medzinárodne.

Víťaz druhého ročníka Daniel Klimek získal Xbox, teda rovnakú vecnú cenu ako víťaz Ceny poroty. Ale možno ho viac potešila gratulácia formou krátkeho videa priamo od Andyho Weira. Nie

každý autor sa môže pochváliť tým, že mu blahoželal samotný Andy. A nie každá rozbiehajúca sa súťaž sa môže pochváliť takouto podporou.

O MCF sa často píše a hovorí ako o najprestížnejšej slovenskej súťaži žánru fantastiky na Slovensku. Usilujeme sa tento status naplňať nielen kvalitným výberom porotcov v každom ročníku a následným výberom poviedok, spolupracou so zaujímavými ľuďmi a partnermi, či vecnými motiváciami autorov. Tento ročník bol prestížny aj v tom, že sa celý niesol pod oficiálnou záštitou primátora hlavného mesta SR Bratislava, Iva Nesrovnala.

V 13. ročníku MCF dominovali horory. A Jánovia. Jánovia s horormi. Janko Iša sa stal celkovým víťazom s hororom *Kladivák* a Ján Stopjak zarezonoval u porotcov s poviedkou *V ruinách*, za čo si odniesol Cenu poroty.

Na záver súťaže sa už tradične zrodila kniha s najlepšimi poviedkami žánru fantastiky z tohto ročníka. Môžete si povedať, že je to len ďalšia kniha, jedna z mnohých. Verím však, že táto je výnimočná. Nielen tým, že sme oproti minulosti zmenili formát a zvýšili počet poviedok, ktorých je teraz v zborníku už dvadsať. Alebo, že sa oproti minulosti podarilo zapojiť do rozhodovania o víťazovi vyše tisíc čitateľov. Kniha je odlišná nielen po formálnej, ale aj po obsahovej stránke. A verím tiež, že sa nám spolu s vami, autormi, podarilo stvoriť zborník, ktorý poteší skalných prívržencov fantastiky a namotá na slovenskú žánrovú tvorbu aj tých, ktorí o nej zatiaľ vedia len málo, alebo celkom nič. Presne ten typ – fantastiku neobľubujem, ale... , slovenských autorov nečítam, ale... A chceme, aby tých „ale“ bolo stále viac.

Autori často vnímajú svoje diela ako deti. Aj zostavovatelia kníh to berú podobne. My sme vytvorili zborník, z ktorého máme radosť a sme naň hrdí. Za jeho fantastickú obálku je tento rok zodpovedný Dodo Dobrík, ktorý prevzal štafetu po Danglárovi.

Som zvedavá, či a ako ovplyvní táto kniha vás. Budem najradšej, ak ju prečítate celú a poviete si niečo ako: „Toto bolo fakt dobré.“ Cieľom je, aby vás jednotlivé poviedky aspoň na krátku chvíľu

vytrhli z každodennosti a ponúkli vám nové, fantastické svety, z ktorých sa do reality vrátite aspoň trošku zmenení.

Potešilo by ma, ak by bola MCF 2015 budúci rok kvalitatívne prekonaná, ale latka je nastavená skutočne vysoko. Bude to výzva nielen pre autorov.

Jozef Karika po úspešnom *Strachu* tento rok prišiel s *Tmou*, Juraj Červenák stihol *Železný polmesiac*, aj *Ohnivé znamenia*, Alexandra Pavelková do slovenskej žánrovej kolekcie pridala *Údolie lalií*, Jozef Žarnay sa po dlhšom čase vrátil s *Vesmírnymi prípadmi*, Miroslava Varačková dala postapo *Adaptácia*. Zaujímavé domáce tituly fantastiky vyšli vo vydavateľstve Slovart, Hydra, či Artis Omnis. A okrem toho prišla Fantázia 2015 s poviedkami silnejšími než kedykoľvek doteraz. 2015 sa podľa mňa stane archívny ročníkom slovenskej fantastiky.

A ja sa teraz idem venovať tomu inému, novému a fantastickému svetu, ktorý mi priniesol plodný rok 2015. Lebo čo si budeme hovoriť, v tomto roku sa skutočne rodilo len to najlepšie.

•

MARTINUS CENA FANTÁZIE 2015:

1. miesto:

Janko Iša – Kladivák
(Cena Fantázie a 250 €)

2. miesto:

Ján Stopjak – V ruinách
(150 €)

3. miesto:

Adam Máčaj – Ľudskosť v monštre
(100 €)

4. miesto:

Michal Brat – Oceľové oči

5. miesto:

Ladislav Dúbravský – Búrka

Cena poroty:

Ján Stopjak – V ruinách

Cena spoločnosti Intel pre najlepšiu sci-fi poviedku 2015:

Marek Slabej – Tí, čo sa vrátili hore

Cena Bibliotéky 2015:

Ján Švihra – Zbierka

Cena Béla 2015:

Janko Iša – Kladivák

Cena OZ Fantázia pre najlepšiu fantasy poviedku 2015:

Adam Máčaj – Ľudskosť v monštre

Výsledky boli vyhlásené na 23. medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka dňa 7. 11. 2015 v Bratislave.

JANKO IŠA

Kladivák

Autor o sebe:

Tridsaťročný Bratislavčan, otec dvoch detí, ktorý miluje sci-fi/fantasy a horor. Príbehy, ktoré tvorí, rád naplňa hromadou zbraní a testosterónom, ale nepohrdne ani vtipom a trápnuou hláškou pre hlavného záporáka. Príbehy o útrapách jeho hlavných postáv z rôznych svetov boli publikované v zborníkoch Zárodok hviezd (2010), Fantázia 2012 (2012), Kniha Bolesti (2013), Fantastická 55 (2013) a Na hroby (2014). Všetky jeho príbehy však majú jedno spoločné – ich hlavní hrdinovia naozaj existujú.

Viac o autorovi na: jankoisa.sk

Janko Iša

My o poviedke:

Život není peříčko a v zradných uličkách nočného Pressburgu sa mení na boj o prežitie. Gangy, zbrane, prostitútky, kufre plné peňazí a prázdne duše. Do týchto kúl je zasadený príbeh o Kladivákovi, mužovi, ktorého remeslom je smrť. A on vie, ako na to. Svojou neporaziteľnou Rukou vybavuje účty svojich klientov i tie vlastné. V atmosfére pekelnej temnoty a s vedomím, že jediný, na koho sa môže spoľahnúť, je on sám. Predsa je tu však niekto, kto ho dokáže dostať do úzkych...

Janko Iša už raz Bélu vyhral a aj tohtoročnou víťaznou poviedkou potvrdzuje, že sa na Slovensku rodí noirovská hviezda.

Andrea Harmanová, Artis Omnis

Uličky nočného Pressburgu sú pre cudzinca rovnako zradné ako temné močiare pre plážového turistu. Nech máte akékoľvek plány, trasy, vždy vás zvedú z chodníka a zavedú do tej najtemnejšej, najhoršej novej časti, kde nikto nepočuje váš krik. Váš plač. Oblepia vás mŕtvoľnou temnotou a či chcete alebo nie, stiahne vás ku dnu. Pomaly, krok po kroku, centimeter po centimetri – a vy s tým nespravíte nič. Až v poslednom momente, keď už viete, že je všetko stratené a zostávajú vám posledné sekundy, vtedy máte možnosť premýšľať.

Čo ste mohli spraviť inak? Čo ste mohli spraviť lepšie?

Hrôza nočného Pressburgu vás zahalí a nepustí; zaplní vám každý jeden otvor tým pomysleným bahnom. Kým však skutočná močarina vaše telo pohltí a nikdy nevydá, v Pressburgu to funguje

inak. Ráno vás nájdú bez života na dlažbe, kde vaše telo dopadlo v smrteľnom kŕči, okradnutého a bez dôstojnosti. A bolo jedno, kde sa nachádzate, či v Starom Meste okupovanom rozmazanými frackami, alebo v Engerau, kde sa aj Slnko bálo zapadnúť.

Aj temnota má však svoje hranice. Obrys, ktorý neprekročí. Hrôza, pred ktorou sa stráni. Je to prirodzený inštinkt.

Inštinkt prežitia.

...

Dlažba bola vlhká od obedného dažďa, no voda už stihla odtiecť špárami štrkových dlaždíc, takže nikde neboli žiadne kaluže. Nemám rád kaluže.

Moja pravá ruka držala mužov krk v zovretí, zatiaľ čo ľavá doľovala benzínový zapaľovač z útrobov kabáta. V rukaviciach to šlo ťažko. Ten kabát mám rád. Poctivá koža z dovozu.

Nahrubo ušúľaná cigareta vzplanula na zlomok sekundy jasným ohňom, ktorý v momente zhasol a pretavil sa do žeravého tabakového inferna. Modrastý dym, ktorý som vyfúkol, obtekol mužovu tvár. Chlapík ledva zamrkal, ale stihol sa pomočiť. Videl som, ako mu z nohavíc odkvapkáva znak hanby na dlaždice. Držal som si ho vo výške očí, od zeme ho delilo dobrých desať centimetrov.

„Keď dofajčím, budem vedieť to *meno*,“ prehovoril som pomaly a zrozumiteľne. S jeho slovenčinou som si nebol úplne istý. Keď som na neho totiž narazil, drmolil niečo po maďarsky v telefónnej budúke.

„Bbboli to Gaspičovi muži,“ zasyčal cez zovreté hrdlo. Začínal sa červenať v tvári, oči mu o pиаď vyliezli z jamiek. „Gaspič. Srrrbi.“

„Si si tým istý?“

Tak horlivo prikyvovať som nikdy nikoho nevidel.

Prsty mojej pravej ruky dokončili zovretie v päšť a mužov hrtan zapraskal. Takže Srbi. A v našom meste. Než som mŕtvolu pustil k zemi, aby zaujala svoje platné miesto v systéme, medzi perami jej vyliezol opuchnutý fialový jazyk. Pôsobil dojmom, že si uvedomuje smrť pána a teraz sa snaží uniknúť. Koniec cigarety som zovrel medzi zubami a potiahol si golier kabáta bližšie ku krku. Prekročil som chladnúcu mŕtvolu a pridal do kroku. Potreboval

som poriadne zohriaty grog. Temnota muža pohltila, prijala ho ako potrebnú obeť na to, aby veci mohla udržať v chode.

Vravel som, že temnota má svoje hranice? Obrys, ktorý neprekročí, hrôza, pred ktorou sa stráni. Tou hranicou som bol ja. Pre niekoho kus prerasteného mäsa v kabáte, pre iného to posledné, čo kedy videl. Už dlho mi nikto nepovedal inak ako Kladivák.

Alebo tiež *ten skurvený hajzel*.

Chladná októbrová jeseň sa mi zahryzla do šije, ulicami vyl zlovestný vietor. Niečo bolo vo vzduchu...

A ja som potreboval svoj grog ako nikdy pred tým.

•••

Lýra Pressburgská bolo to miesto. Na okraji Starého Mesta a nábrehia, zapadnutá v uličkách chátrajúcich spomienok na časy minulé. Stará Lujza robila ten najlepší grog v meste. Obsadil som svoje tradičné miesto za barovým pultom a čakal na ňu. Výhľad som mal na celý lokál, sledoval som štamgastov, ako pravidelne zapijajú svoje každodenné útrapy. Priestorom sa šírili ľahké tóny z vinylu.

Lujza priplachtila po dvoch minútach v kvetinovej blúze, cez ktorú mala upevnenú tmavomodrú zásteru s obrovskou náprsnou kapsou. Ani sa nepýtala, rovno mi pred nos pristavila malý džbán grogu s extra maslom, tak ako to pijem vždy. Ukazovák som jej po pulte prisunul nachystanú desaťkorunu a z chuti sa vriaceho nápoja napil ešte než sa maslo úplne roztopilo.

„Ťažká noc, Kladivák?“ spýtala sa Lujza a rýchlejšie než akýkoľvek kúzelník nechala zmiznúť mincu v útrobach zástery.

„Noc je mladá. Kde je Sára?“ spýta som sa na to, čo ma zaujímalo najviac.

„Kde by bola. U klienta. *Zámožného*,“ posledné slovo doslova vyplula.

Jej dcéra bola najlepšou pressburgskou šľapkou a Lujza bola na to patrične hrdá. No títo zámožní týpci nechceli šukať. Chceli večere, plesy, nákupy vo Viedni. Chceli rozmaznávať, chceli vlastniť.

Sáru ale nemohol nikto mať len pre seba. Vedel som to, snažil som sa o to, aby bola len moja. Vždy mala pre mňa slabosť a ja som ju vždy miloval. Tak veľmi, že som s ňou nikdy nešiel na

izbu. A mohol som. Určite som mohol. Cítil som to, keď ma hľadila po ťažkej noci na tvári a brušká jej krásnych prstov kopírovali moje zle zrastené líčne kosti či krivý nos. Videla aj moju *Ruku*. Ona mi dala prezývku Kladivák.

„Povedz, že som ju hľadal.“ Na dva hlty som dopil grog a buchol do pultu viac než bolo treba. „Ako vždy.“

„Je to moja dcéra, Kladivák, ale ty si ten, koho ľutujem. V tomto svete a v tejto stoke je láska zbytočný cit. Tobôž, keď ide o Sárú...“

Chcel som zastaviť jej monológ mávnutím ruky, no ona po krátkej prestávke pokračovala: „Si dobrý človek. Mysli na to.“

Niekedy som pochyboval o tom, či som človek. V dobách, keď som objímal fľašu pálenej a utekal pred svetom a pred spomienkami, bola Sára moje svetlo. Jej nikdy nevadilo, čo sa zo mňa stalo – stále som bol ten starší chlapec z ulice, ktorý sa jej snaží pozrieť pod sukňu, a ona to vie a teší ju to. No nikdy to chlapcovi nedovolí.

Dokonca aj moje prvé spomienky sú spojené s ňou. Ona, ja a prázdne sídlisko. Jej prítomnosť ma uistovala, že som človek.

A či dobrý?

V tom som mal jasno.

...

Albánci. Srbi. Vždy sa mi to plietlo, ale jedno som vedel určite – ich teritórium je Tržnica. Sklenená dominanta stredu mesta. Za pár hodín malo svitať, pár hodín ostávalo do momentu, než sa všetko zmení. Polícia začne patrolovať, ľudia zarábať na dane, psi štekať a individuá ako ja zalezú do škár, aby znovu vyliezli hneď, keď prvé hviezdy vyskáču na tú posratú čiernu prikrývku nad mestom. Sme ako pupáky na tvári dorastenca.

Trhovisko bolo zavreté – na rozdiel od prevádzky BingoCafé v postrannej uličke. Lampy tu nesvietili, stromy boli vyschnuté, ich pahýle lemovali chodník v tieni susediacej tehlovej robustnej stavby.

Vchod do Binga tvorili staré plechové dvere s nepriehľadnými sklenenými tabuľami. Na jednej strane stál polámaný slnečník starý štyri sezóny, na druhej ležal opilec spiaci vo vlastných zvratkoch. Čevapčiči a pivo, ak som to dobre odhadol.

Bol som tu správne.

Vojšť do šenku plného Srbov sa evidentne nedá nepozorovane. Dvere na hrdzavých pántoch zanôtili svoj umieračik, sklenené tabule sa zavretím dverí roztriasli, ako keby slúžili dnes naposledy.

„Dobrý večer,“ pozdravil som s extra dávkou predstieranej slušnosti deväť očí, ktoré si ma premeriavali od momentu, kedy som vkročil dnu. Štyria chlapi s tučnými cigarami a hromadou žetónov si krátili noc pokrom. To posledné oko patrilo výčapníkovi, druhé mu zakrývala pirátska páska. Práve skončil s chystaním frňanov nejakého samoseru, keď na mňa zvreskol cez huňaté fúzy: „Zatvorené!“

„Zdenko, pristožnosť!“ zvolal jeden chlap od kariet.

„Zatvorené, vandrák,“ zopakoval Zdenko s ťažkým dôrazom na každú spoluhlásku a schoval fľašu čirej tekutiny za pult. Na podnos si začal chystať poháriky s naliatou rakijou. Kartári sa do jedného začali rehoť.

Tak som vykročil k baru, pomaly a rozvážne. Pri treťom kroku som si začal dávať dolu rukavice.

Museli ma identifikovať v momente, keď som vyslobodil *Ruku*.

„Ubijga! Ubijga sad!“

Po srbsky som nerozumel nič. Tón hlasu mi však prezradil mnohé. Zbrane, ktoré začali tasiť, tiež.

Muž, čo začal kričať, musel byť Gaspič.

•••

Dva dni dozadu som skončil fušku pre *Podnikateľa*, ktorej výsledkom bola nablýskaná šesťstotrinásťka naprataná zlatými uncami. Nechal som ju na pozemku jeho vily, vedľa ďalších šiestich čiernych tatier. Ráno jedna zmizla.

Tá so zlatom.

Nikto nekradne cez deň.

Jeden z partie hmatákov mal však smolu. Až priveľmi šmejdlil po okolí. Keď som na neho pred pár hodinami pritlačil, prezradil práve Gaspiča.

A tak som bol tu. Zaujímali ma dve veci: kde je Podnikateľove zlato a ako sa o ňom, kurva, dozvedeli.

•••

Ľavačkou som spod kabáta tasil svojho miláčika, remington. Pravačkou, *Rukou*, som zovrel dosku najbližšieho stola a proste ho vrhol proti partii kartárov.

Nedá sa nemilovať remington. Hlavne, keď máte v bubienku šesť špeciálnych nábojov pre drvivější účinok. Titánový hrot a dvojité dávka prachu v každej nábojnici vedeli zabezpečiť priestrel policajnej vesty či karosérie auta.

Na pištoľníkov z Engerau nemám, no aj tak som tasil *kurva rýchlo*. Pár ich musí prežiť, aby mi odpovedali na otázky.

Hneď potom ma nabral roj olova, a to som ešte ani raz nevystrelil.

Malorážky. To je na chlapa v koženom kabáte s mojou muskulatúrou málo. Skočil som do podrepu, zovrel nohu okrúhleho stola a dvihol ho pred seba ako štít a začal páliť.

Sú situácie, keď je šesť nábojov naozaj málo. Napríklad vtedy, keď ich v amoku vystrieľate do jediného nepriateľa. Krvavý ementál, ktorý z neho zostal, preletel miestnosťou a ja som s hurónskym krikom vyzbrojený ebenovým stolom vyrazil vpred. Žetóny vyleteli do vzduchu, všade bolo cítiť rozliatu rakiju.

„Smradlavi kopile,“ vyflusol na mňa Gaspičov muž než mu *Ruka* bez väčšej námahy rozpučila tvár. Už bola dvakrát taká veľká ako zvyčajne, za to mohol adrenalín. Už si ani nespomínam na momenty, keď mi neznámy muž zväračkou a kombináčkami upevňoval k telu *toto*. Sú to len útržky, fragmenty, časti spomienok, ktoré zodpovedajú za to, čím som teraz.

Kladivák.

Oceľová päšť, samozvaná ruka spravodlivosti.

Strelba utíchla, Gaspič mi zmizol z dohľadu. Za to sa na mňa tlačil posledný kartár vo flanelovej košeli, s nožom schovaným medzi tučnými prstami. A krčmár.

Čo to, preboha, drží, harpúnu?

Tie vyzy veľké v Dunaji niekto loviť musí. Kurva.

Flanelový tučniak mal impozantné rozmery. Keď sedel za stolom, tak to nevyniklo, ale bol o dobrú hlavu vyšší, a tak o sto kíl ťažší než ja. Lavačkou na bradu som s ním ani nepohol, *Rukou* na bachor, to už šlo lepšie.

Rana, ktorou by som prehol železný trám, posunula tučka tak o meter vzad. Nohy mal stále na podlahe, takže do parkiet doslova vyryl brázdnu a z podrážok mu začal stúpať dym.

Dva pomalé tlkoty srdca. Tolko času potreboval, aby zaútočil. Bol rýchly a nebezpečný. Dva rýchle seky nožom som nemal šan-

cu zastaviť, a tak mi spôsobil dvojicu nepríjemných šrámov. Tretí útok som poľahky vykryl *Rukou*. Mal takú razanciu, až mi zarezovali kosti a zavibrovali zuby. Krčmár okolo nás zmätene pobehoval a snažil sa ma trafiť harpúnou, na jeho oči sme však začínali byť prirýchli. Flaneláka som zbytočne podcenil, muselo ísť o niekoho ako som ja.

BingoCafé sa zmenilo na ring, na bojisko dvoch bytostí, súboj titána proti titánovi. Rozdával som údery ako zmyslov zbavený, počul som ako mi praskajú hánky mojej *ľudskej* ruky, no nepoľavoval som. Niekoľko hlbokých bodnutí nožom som ani nevnímал a rovnako na tom bol aj môj súper. Boli sme si podobní, rovnakí. Dve bytosti len veľmi tesne balansujúce na hrane ľudskosti, žoldnieri platení za to, čo nám ide najlepšie.

Smrť je mojím remeslom.

Zhupol som sa v kolenách a odrazil do výšky, dotočil otočku a tvrdo zasiahol Flaneláka kolonom na nos. Stratil rovnováhu a ja som to naplno využil. Brada, nos, líce, posledná rana *Rukou* šla priamo na solar. Naposledy, keď som niekoho takto zasiahol, bol mŕtvy skôr, než dopadol na zem.

Flanelák prešiel do protiútok. Ten nôž, to bolo peklo, menil ho medzi rukami, ani som to nestíhal sledovať. Útočil rýchlo a prudko – našťastie nie veľmi presne. Čepel rozťala vzduch takou rýchlosťou, že som doslova videl *ryhu*, ktorú medzi molekulami vzduchu vyrezala. Ostrie dopadlo na dosku stola a v momente ho rozťalo na dva. Bol to *kurva obrovský nožíško*.

Ruka bola na svojom veľkostnom maxime a stále nebola dosť silná. Pokúsil som sa pretrhnúť Flanelákove pandero, ale šlo to z tuha a podarilo sa mi to len sčasti. Jeho mäsité ruky ma zovreli a proste ma odhodil.

A ako som v najbližších sekundách letel krížom cez krčmu, všimol som si ďalšiu vec – Flanelák bol zasa o niečo väčší, nabobtnanejší.

Pristál som priamo na bare, ten ma však v podobe laťoviek a sadrokartónu zbrzdiť nedokázal. To dokázala až betónová stena ozdobená fľašami alkoholu.

Vo všetkých bola tá skurvená rakija.

Vtedy sa mi v zornom poli znovu zjavil krčmár. Pôsobil ako gašpar, čo sa snaží prejaviť na javisku, ale pri dvoch hlavných po-

stavách celý čas len poskakuje naokolo a čaká na svoju šancu. Tá prišla teraz.

Vystrelil z harpúny a tá ma prepichla skrz na skrz. Dokonca mi spravil dieru do kabáta. Mal som trochu čas – Flanelák si práve pchal späť do brucha črevá, ktoré z neho vykĺzli, a tak som sa vyškrabal na nohy a pokúsil sa zalomiť strelu z harpúny. Bolo to ako si skúšať čistiť zuby roxorom. *Ruka* vystrelila vpred sama od seba, tvár mi zdobila grimasa psychopata a moju kovovú spoločníčku kokteil kostných úlomkov, krvavých chuchvalcov a vlasov.

„Ty si dočapoval,“ prehovoril som k mŕtvoľe a znovu sa bezúspešne pokúsil vytiahnuť strelu z môjho tela. Letmo som sa rozhlíadal po okolí, Gaspiča som nikde nevidel. Zvuky, ktoré som minútu dozadu počul, museli patriť staršiemu motoru, skôr šesťstotrojke. Ušiel.

Flanelák sa dal do pohybu. O poznanie ťažkopádnejšie a ťarbavejšie, ale smeroval ku mne.

„Tvoj šéf nás opustil,“ skúsil som to na môjho soka. Reč mi spôsobovala silné bolesti.

„Ja imam gazdu,“ odpovedal po chvíli. „Ali ty si mŕtav čovek.“

„Skvelé.“ Ignorujúc bolesť som mu vykročil naproti. To už mal Flanelák niečo tesne cez dva metre. A ja som dostal nápad.

S mojimi zraneniami boli nejaké krkolomné pozície nemysliteľné, on mal však rovnaké problémy. Nôž mu zostal stratený niekde z predchádzajúceho stretu, možno ho aj zlomil. Jeho nová taktika bola pokúsiť sa rozpučiť ma. Vymenené údery nemali už razanciu a kadenciu strely z pušky, ale stále boli pre oboch až priveľmi bolestivé. Líce, kľúčna kosť, lakeť na brucho... Flanelák ťažko vyfúkol vyrazený vzduch a bez zastavenia kontroval. Koleno na hrudník, lakeť na chrbát, znovu koleno a ja som skončil na zemi. Strela v mojom tele sa posunula, pričom potrhala ďalšie svaly. Bol som so silami v koncoch.

Flaneláková ruka zovrela golier môjho kabáta a zdvihla ma z podlahy. Nie vysoko, tak akurát, aby druhou dočiahol tiež. Tri rany na oko a ja so vedel, že som oň prišiel. Lícna kosť zaprašala. Pár zubov mi vypadlo do úst, no ja som nemal silu ich vyplúť.

„Dobra bobra čovek,“ zahuhňal na mňa znovu niečo v srbčine a usmial sa. Zvíťazil.

Svet prešiel do čiernobielej, všetko sa spomalilo. Flanelák, zasyávajúci ma ranami, tam nehybne stál ako starý film na plátne kina a pomaly začínal blednúť, presvitať a svet naokolo s ním. Vymenilo ho niečo iné...

Zážitok; veľmi silná spomienka.

•••

„Popruhy utiahnuté, môžeme začať s amputáciou,“ prehovorila la tvár v zelenej maske. Veľmi som jej nerozumel, bol som malý a strašne som sa bál. Pot mi stekal v potokoch po čele. Nevedel som, čo je amputácia.

Zvuk vysokofrekvenčnej píly všetko prehučal. Plakal som, kričal, ale nikto mi neprišiel pomôcť. Tá bolesť bola nekonečná a miestami ešte o niečo silnejšia a intenzívnejšia.

„Hotovo. Škrtidlo, svorky. Sme pripravení,“ prehovorila tá istá maska. Bolo to zvláštne vidieť vlastnú ruku ako ju iné ruky v gumených rukavičiach odkladajú do plastového vreca. „Bol pri vedomí?“

„Áno. Anestetiká nemáme v rozpočte. Ale párkrát omdlel.“

„Pochopiteľne, keby sme mali umŕtvovať každý pokusný subjekt... pochopiteľne. Prineste protézu.“

Znovu tá bolesť. Nieкто mi tvrdo manipuloval s rukou, bolo počuť *zvuky*. Vŕtačka, doťahovanie skrutiek, trenie kovu o kov.

„Treba krv, bledne. Zoberte vzorku tkaniva. Čo tá protéza, podarilo sa chytiť nervový systém?“

„Áno, pán doktor. Čiastočne, telo ju ešte neprijalo. Ale výsledky sú dobré. Zatiaľ najlepšie u subjektu číslo tri.“

„Dobre, dobre. Ak prežije najbližšiu hodinu, zaveďte mu mineralizáciu. V rozumnej miere. Potom počkáme dvadsaťštyri hodín a zistíme, či telo ruku prijalo. Toto bude prelomová záležitosť.“

„Čo s ním, keď sa ruka chyťí?“

Doktor sa zasmial, akoby bola odpoveď úplne jasná. „Pošlite ho na ulicu niekde v Engerau. Keď to chlapec prežije, nech si žije svoj život.“

„Má deväť rokov, nebojíte sa, že...?“

„Že to niekomu porozpráva? Ale prosím vás.“

•••

Spomienka sa vytratila, obraz začal naberať na farbách. Pomaly, akoby si nebol istý, či už môže. A ja som si zrazu spomenul na

všetko. Ako som behal so Sárrou po ulici. Ako ma naložil *niekto* do hnedého wartburgu, ako som sa dusil v chlpacej vrecovine. Pri plnom vedomí mi urezali ruku a keď so mnou skončili, vyhodili ma ako prašivého psa. No ja som prežil a v ten deň som sa narodil. Už žiadny chlapec bez rodičov s dávno zabudnutým menom.

V ten deň sa narodil Kladivák.

Beštia, šelma ulice, pán betónovej džungle. Samozvaný zákon. Mňa nemožno poraziť.

Oblúkom zospodu vyletela *Ruka* s vystretými prstami vpred. Flanelákov rozkrok našla bez jediného zaváhania. Nohavice, koža... v jednom momente som zacítil aj jeho mužstvo. A ja som si razil cestu ďalej, až kým moje titánové prsty nenarazili na panvu. Zovrel som dľaň v päšť a trhol smerom von, celá jeho pýcha a časť nohavíc v rukách. Bola to celkom nechutná záležitosť a to nebolo nič proti tomu, čo nasledovalo. Akoby som vytiahol špunt z vane, ktorá je napustená neskutočným humusom – krv, sadlo, rozpuštené tuky a to všetko zmiešané v jednu brečku. A Flanelák tam v sprievode srbských nadávok začal vytekať. Po chvíli z neho nezostalo viac, než umierajúci muž konvenčných rozmerov, plaziaci sa po zemi sem a tam. Naše pohľady sa stretli, v tom jeho bola nevyrieknutá prosba.

A v tom mojom škodoradost.

„Zdochneš sám.“ S týmito slovami som zamieril k zadnému východu. Bol som viac mŕtvy než živý, na jedno oko som nevidel, telo mi zdobila šípka z harpúny, celý som bol od krvi a chľastu. Šťastie sa na mňa usmialo, vonku bola pristavená tisícdivotrojka, ktorú používali na zásobovanie. Za volant som doslova padol, kľúče boli stále v zapalovaní. Naštartoval som, zaradil jednotku a vyrazil za jedinou osobou, ktorá ma mohla dať dokopy.

...

Slnko si pomaly vydobývalo svoju pozíciu nad obzorom, vzduch zaplnila ranná hmľa, ale ja som mal iné starosti. Ukoristená tisícdivotrojka si to razila prázdny Pressburgom, chvíľu po kolajniciach, miestami po chodníku a raz začas aj po ceste. Nulová premávka a prázdne mesto mi dopomohli k tomu, aby som sa do cieľa dostal rýchlo – čumák dodávky som rozmlátil o stĺpik pri manderláku. Pridal som do kroku, do Lýry Pressburskej to boli

len tri ulice. Posledné metre som prešiel prakticky v bezvedomí. Len veľmi vzdialene si pamätám, ako som zadným vchodom vpadol do kuchyne a privodil infarkt kuchárovi, ako ma niekto podo-piera a nesie do izby na poschodí.

„Toto mi zaplatíš, to si píš,“ drmolila Lujza ako ma súkala z jednotlivých častí oblečenia. Keď som bol bosý, len v nohavi-ciach, prišiel niekto ďalší. Spoznal som jedného zo štamgastov. Muselo ísť o doktora. Mal vypité, no malú koženú brašnu mal pri sebe.

„To musela byť žúrka. Ten chlást je cítiť aj o poschodie nižšie,“ povedal mi miesto pozdravu. „Snáď sa tu nepovraciam.“

Môj repas mohol začať. Lujza ma za pomoci hubky a lavóru drhla od krvi, doktor vyťahoval šípku. Potom strely z pištolí, kto-ré ma zasiahli, a ja som na ne už aj zabudol. Ihla, niť – a šili sa ra-ny. Tá najväčšia na bicepse sa zošila drôtom. Blúznil som, no mal som dostatok sebakontroly, aby som vydržal aj bez umŕtvenia.

Po dvoch hodinách sme boli ledva v polovici. Vtedy som prvý-krát po dlhej dobe odpadol, to keď prišlo na radu napravovanie kostí, tá lícna na tom bola najhoršie. Doktor to okomentoval slo-vami, či som zápasil s radlicou buldozéra. *Skoro.*

•••

Trvalo to dlhé hodiny, niekoľko z nich som si doprial výdat-ného spánku. Keď som sa prebral, práve zapadalo slnko. Na izbe som bol nahý a sám. Posadil som sa na kraj postele, šlo to. To ma prekvapilo. Zjazvené telo mi prikrývala vrstva bieleho púdru a tmavohnedá zaschnutá tekutina – jódová tinktúra. Obraz chla-pa zbitého pod obraz dopĺňali náplasti a obvazy. Hlavu som mal zaviazanú celú.

Zarinčal telefón.

Zodvihol som slúchadlo a počúval.

„Máš moje zlato?“

Nedalo mi veľa námahy identifikovať hlas na druhej strane. Podnikateľ. Ani ma neprekvapilo, že ma tu našiel.

„Skoro. Nastali komplikácie.“

„Kde je to zlato teraz?“

„Neviem,“ odpovedal som popravde a znovu si sadol na posteľ. „Majú ho Srbi.“

„Máš dva dni. Inak budem nútený rozviazať náš... kontrakt.“

Zložil som. Nemocenská sa skončila. Nieкто zaklopal na dvere a bez vyzvania vkročil dnu. Lujza.

„Ty môžeš byť rád, že ešte žiješ a že ťa tu nenašli fyzli. Všade ťa hľadali, všade!“

„Majú moje meno?“ Opýtal som sa pokojne a súkal sa do svojich armádných maskáčov. Tričko bolo nepoužiteľné, zostala z neho len roztrhaná handra, zato ma čakala čistá čierna košeľa.

„Tí majú akurát tak hovno... hľadajú prerasteného vagabunda, čo vystriedal slušnú kaviareň pri tržnici, ukradol dodávku a následne ju celú roztrieskal.“

„Tak je dobre.“ To už som mal zapnutú košeľu a snažil sa nasaďiť čížmy. „Dlh vyrovnam, som vám zaviazaný. Je tu Sára?“

Potreboval som to dievča vidieť viac než inokedy. Naposledy som s ňou hovoril pred dvoma dňami, jej lesklé pery a krásna hrieva boli mojou drogou, ktorú som pravidelne potreboval.

„Je u klienta! Zámožného, nie len obyčajného chudáka! A ak si myslíš, Ježišu, Kladivák, ak ty si myslíš, že by ste vy dvaja mohli...“

Ďalej som nepočul, bol som už na chodbe. Mal som prácu. V potrhanom kabáte a so zafačovanou hlavou som nebol veľmi nenápadný. Sára bude musieť počkať. Už si nenechám utiecť príležitosť. Nabudúce.

Kde sa skrýva Gaspič? Nevedel som, zatiaľ. Ale všetko postupne. V Bingu som prišiel o remington, potreboval som ho nahraďiť. Najbližšie z mojich úkrytov som mal propeler, putiku na Dunaji. Bohužiaľ, na strane Engerau a nie Starého Mesta. Ale na tom mi teraz nezáležalo.

...

Keď som prišiel k mostu bola už tma, v októbri nič nezvyčajné. Nočný Pressburg bol nádherný a práve z mostov sa dalo tým výhľadom kochať najlepšie. Svetlá Starého Mesta, dominanta zničeného hradu, v pozadí zapálené komíny Rafinérie. Všetko zladené ako jeden dokonalý obrázok na pohľadnicu. Tá ničota, zlo a rozravená temnota nedokázali tento pohľad pokaziť. Bola tam, drie-mala, ale na povrch nikdy neprenikla. Aj na druhej strane Dunaja ku mne doliehali zvuky zábavy z rôznych smerov, práve bol ten čas keď to všade začínalo žiť. V Propeleri koncertovala nejaká ne-

opunková kapela, a teda bolo poriadne *narvaté*. K baru som sa dostal bez problémov.

„Čo vám dám?“ Spýtal sa barman. V obvázoch ma nespoznal. Až keď som poklepal *Rukou* o pult, celý sčervenal a ukázal niekam dozadu. „Poď za mnou.“

Pretlačili sme sa skupinkou pogujúcich harantov do osamotej miestnosti, maximálne odhlučnenej, lebo keď sa zavreli dvere, hudbu akoby uťalo.

„Dlho sme sa nevideli. Prišiel si si po...?“

„Tašku.“

Rýchlo prikývol a odomkol veľké trezorové dvere schované v stene. Neomylné z nich vytiahol moju lodnú kabelu. „Počkám s tebou.“

Ničím som sa nezdržoval a začal si vybaľovať. Dva náhradné remingtony, štyri škatuľky nábojov, mačeta, boxer, pár vybíjaných rukavíc, nepriestrelná vesta, nôž, dva granáty a malá plechová debnička, môj osobný trezor. Odistil som zospodu poistku, ktorá zabezpečovala nálož vo vnútri, a otvoril ju. Peniaze a zlato ma teraz vôbec nezaujímali a siahol som po dvoch injekčných striekačkách. Váhal som len chvíľu, než som si obe naraz pustil do žily. Šlo o špecialitu z Viedne, na mieru namiešaný oxid, ktorý naštartuje hojace mechanizmy môjho tela. Už dlho som nebol na tom tak zle, aby som ich musel použiť. Bežného smrteľníka by to zabilo, mne však *Ruka* plnila organizmus neznámymi kovmi a zložkami, aj vďaka tomu som zniesol omnoho viac než ktokoľvek iný. Navliekol som si vestu, dvojicu remingtonov zasunul do podpažných puzdier, mačetu po chvíli premýšľania vrátil späť do tašky.

„Potrebujem kabát,“ prehovoril som k barmanovi a začal vybaľovať náboje. Môj terajší bol dotrhnaný a deravý po priestreloch.

„Neviem, kde zoženiem v tomto čase...“

„A klobúk, stetson. Čierny.“

Z môjho tónu pochopil, že nemá na výber, a rýchlo sa vytratil.

Mal som dva druhy nábojov, prierazné a klasické, rozlíšene farbou hlavičky. Na striedačku som ich popchal do bubienkov zbraňí a rovnako tak naplnil dva rýchlonabíjače. Skusmo som tasil, šlo to plynulo a hladko. Granáty som si pripevnil k opasku, kabát odložil do tašky. Na záver som vytiahol nôž a zbavil sa obvázov na

tvári a konečne tak uvoľnil aj druhé oko. Stále som naň nevidel, ale bolo príjemné zistiť, že ma oň Flanelák nepripravil. Tvár som si opláchol minerálkou zo stola a bol som hotový. Vtedy prišiel barman. Kabát nezohnal, zato priniesol veľmi vhodný a rozmerný plášť, takže ani revolvery nebudú zbytočne vytrčať. Nasadil som si klobúk, do vreciek nasypal na voľno niekoľko nábojov a ako posledné som si nechal rukavice. Bol som pripravený. Na záver som z trezora vybral dve zlaté mince a hrst bankoviek. Mince som hodil barmanovi, bankovky do vrečka. Trezor som zaistil, vložil do tašky a celú ju vrátil tam, odkiaľ prišla.

„Postaraj sa mi o to. Nikdy si ma nevidel,“ oznámil som mu a zarazil si klobúk hlbšie do očí. V rytme tvrdého punku som vykročil do noci ako vlk na lov.

Po desiatich minútach zaznela strašná rana, potom ďalšia. Nočnú oblohu ožiarilo jasné svetlo, propeler bol v plameňoch.

Čakal som, že barmanovi bude trvať dlhšie ako desať minút dostať sa do môjho malého trezoru.

...

Túlal som sa nočným Pressburgom a hľadal niečo, od čoho by som sa odrazil pri pátraní po Gaspičovi, no bez úspechu. Po všetkých Srboch akoby sa po zdemolovaní BingoCafé zlahla zem. Fajčil som jednu tabakovú smrť za druhou a premýšľal. Z tejto šlamastiky ma mohol vytiahnuť jediný človek. Nachádza sa na hranici Starého a Nového mesta, na území nikoho.

Robí tam tie najlepšie žemle v meste.

„Dáme bez kapusty? Páči sa,“ živelný starec vybavil zákazníka a obrátil sa na mňa. „Čo dáme? Ako vždy šunka salám? Dvojitá majonéza?“

„A tiež bez kapusty,“ potvrdil som objednávku. Neznášal som keď tá nastrúhaná obloha vypadáva pri jedení. „Potreboval by som nejaké informácie, niekoho hľadám.“

„Každý niekoho hľadá.“

Na stôl som hodil peniaze za žemľu a prihodil ďalšie dve bankovky. „Hľadám jedného Srba.“

„Trochu predpečiem tú žemľu, je to nový recept,“ starcove ruky kmitali po pulte, kým vybavoval mňa, chystal si veci na ďalšie pokrmy. „So Srbmi je to ťažké, teraz ich je tu toľko...“

„Tento sa volá Gaspič a patrí mu BingoCafé,“ doplnil som a na pult pridal ďalšie tri bankovky, ešte mi ich pár zostávalo.

„Áno, áno ten. Chudák, mal smolu, vraj sa mu na kaviarni vybúrila skupinka vandalov...“

„Tak som počul aj ja,“ hral som so starcom jeho hru a na pult pridal ďalšiu bankovku.

Starec skontroloval, či za mnou nečaká žiadny zákazník, podal mi žemľu a zavrel okienko, na ktoré zavesil ceduľku HNEĎ PRÍDEM. Zoschnutým prstom mi ukázal, aby som šiel k zadným dverám.

„Kladivák, po čom ty ideš?“ spýtal sa ma. „Nechcem to vedieť...“ doplnil rýchlo. „Neviem, kde presne je ten Gaspič. Ale hovorí sa, že je v meste nový hráč. A títo srbskí lokaji robia pre neho.“

„Kde ho nájdem?“

„Opatrne, buchnát. Vraj má kontakty priamo na *Rafinériu*. Ale ty si chcel informácie a ja ti ich dám. Srbi aj Albánci, spolupracujú a robia pre neho. Preberá podniky, reštaurácie, ale aj dílerov, či lacné šetky...“

„Aj v Engerau?“

„Nikto nie je taký pán, aby začal diktovať v Engerau. Tento sa zdržuje v okolí prístavu, tak som počul. Chodí sem jedna partia... robím poctivé žemle, to vieš sám, no a niečo človek zachytí, predsa len som tu sám, nudím sa. A trochu sa rozkecali, ako cez toho nového maníka ide úplne všetko a v prístave sa tak nejako zabýval, myslím, že posielal niečo dolu po rieke.“

Vybral som z vrecka posledné bankovky čo mi ostali a strčil ich starcovi do zástery. „Vďaka.“

Muž na mňa uznanlivo pozrel a poklepal ma priateľsky po pleci. „Toto máš ako bonus, keď si si priplatil – má celú armádu, ale operuje zatiaľ len v malom, alebo prebral kšefty práve od Srbov. V každom prípade, rád sa ukazuje. Drahé reštaurácie, krvavočervená šesťstotrinástka ho rozváža, kam si povie. Spreádzajú ho tie najluxusnejšie pipky... Mimo iné aj Lujzina dcéra,“ starec ďalej nepokračoval.

„Sára?“

Starec mi však neodpovedal a mlčky vklzol späť do vyhriateho bufetu.

Pán Zámožný si pravé podpísal svoj ortieľ.

•••

Yamaha Z465 nabrala tritisíc otáčok a ja som sa na jej chrbte rútil nočným Pressburgom. Prázdne ulice, no preplnené bary, riedko fungujúce pouličné osvetlenie – aj to boli príznaky, že naše mesto zahalila noc. Kontrast čiernej a bielej som si užíval plnými dúškami, miloval som to. Noc a temnota boli presne tým, čo metaforicky reprezentovali. Skaza, chaos a čisté zlo. A ja som bol ich jazdec apokalypsy. Na rozdiel od toho, deň znamenal deti na ceste do školy, policajné hliadky na každom kroku, legálny a prekvitajúci biznis. Málokto žil v oboch svetoch. Napríklad Podnikateľ...

A tá motorka? Mal som ju po ceste, aj s majiteľom a jeho priateľkou. On si chvíľu podrieme a tá nadržaná suka sa do mňa asi zamilovala. Minimálne mi stihla vychrlieť dve adresy, na ktorých sa zvykne zdržiavať.

Minul som Most hrdinov Dukly a zamieril medzi prilahlé uni-mobunky. Chcel som byť hlavne nenápadný, a to mi enduro veľmi neumožňovalo, tak som sa rozhodol ďalej pokračovať pešo. Toto nebola moja štvrť a ja som to cítil. Po pár kontrolách a okľukách po okolí som vkročil na územie prístavu. Obrovské ramená lodných nakladačov sa týčili do výšky a v temnote za svitu Mesiaca pôsobili ako dávno porazení bohovia, na ktorých už ľudia dávno zabudli. Našiel som si malú pozorovateľňu medzi navrhším stavebným materiálom a čakal.

Prístav bol mŕtvý. Odstavené dodávky, lode či člny stáli bez jediného pohybu, sem tam sa mihol človek, alebo mačka. Mal som plán všetko podrobne preskúmať než zaútočím – to platilo len do momentu než som nezbadal odstavenú dokonale naleštenú šesťstotrinástku zahalenú v mesačnom svite. A nebola čierna, aj keď sa to po tme nedalo rozoznať, ja som vedel svoje. Bola krvavočervená.

•••

Bola to dvojposchodová administratívna budova, pri ktorej stenách bolo odstavených niekoľko transportných kontajnerov, v okolí pár áut. Pár mužov sa prechádzalo po priestransve naokolo, ale situáciu výrazne podcenili. Nehlásili sa pravidelne do vysielaciek, cez plece mali zavesenú päťdesiatosmičku. Napočítal

som troch a každý sa hýbal veľmi vlažným tempom len po svojom úseku.

Všade inde vládol pokoj a tma, len na hornom poschodí sa svietilo v dvoch oknách, cez rolety ale nebolo vidieť dnu. Mohol som proste ukradnúť auto a utiecť, ale pochyboval som, že v ňom bude zlato a Sára určite nie. A treba vyrovnať dlh, ktorý majú voči Podnikateľovi. Z mojej provizórnej pozorovateľne na zem to boli štyri metre. Zoskočil som, zapružil v kolenách a vyrazil vpred. Traja chlapi vonku, koľko ďalších môže byť uprostred noci vo vnútri?

Ako sa o chvíľu ukázalo, môže ich tam byť naozaj *veľa*.

Prvému pochôdzkarovi som zlomil väz a pod rúskom tmy pokračoval klusom ďalej. Schovávať mŕtvolu nemalo zmysel, o chvíľu sa to tu nimi bude aj tak hemžiť. Ďalšieho som Cháronovi odoslal ranou *Ruky* priamo do tváre a premenil ju tak na krvavé pyrė, presne v momente, keď sa v mojom zornom poli ocitol tretí.

A on ma spoznal, prezradila to hrôza v jeho očiach.

Vystreliť už ale nestihol. Tasil som remingtony spod kabáta a jednou presnou ranou doprostred čela ho zastavil uprostred pohybu. Zvuk výstrelu sa mi niekoľkonásobne vrátil v ozvene, skrývať sa už nemalo cenu. Dnu viedli cesty dve: jedna cez obyčajné dvere a druhá cez veľké dvojkrídlové. Vykopol som tie menšie, prikrčil sa v kolenách a vbehol dnu. Aspoň tak som si to pamätal.

Bol som dnu len jednou nohou, keď ma do hrudníku nabralo niečo s kinetickou energiou tankovej strely a poslalo voči stene. Čakalo tam zabarikádovaných skoro dvadsať mužov a všetci strieľali po mne. Bola to pasca, vedeli že prídem, čakali na mňa. Oni boli vojaci, žoldnieri v službách svojho pána.

Ja som slúžil v samotnom pekle celý život.

Naslepo som niekoľkokrát vystrelil a skokom sa vrhol za porozpadnutú skriňu. Minimálne dvakrát som zasiahol cieľ. Nepriateľská paľba trhala betónovú stenu za mnou na márne kúsky, skriňa sa v okamihu premenila na kopu triesok. Vtedy prišli na rad granáty, v tesnom závесе dve krátke explózie a krik. Využil som situáciu, zmenil pozíciu a strieľal. Dve rany proti osvetleniu, aby som miestnosť priviedol do šera, zvyšok nábojov proti ozbrojencom. Rozpálené nábojnice som z bubienkov vysy-

pal na zem a prakticky okamžite ich nahradil novými z rýchľona-bíjačov. Vedel som, že minimálne šiestich z nich som poslal k zemi, stále to však nestačilo. Šero, prach po explózii a chaos hrali v môj prospech, u mňa totiž strelba do vlastných radov nehrozila. Vesta, ktorou som sa prezieravo vyzbrojil, dostávala zabráť, telo v nej trpelo, každý zásah som cítil ako konský kopanec. A nepriateľov ubúdalo.

Gaspič. Bol tam, nezameniteľne som ho identifikoval v hlúčku nepriateľských ozbrojencov, vybaveného dvojhlavňovou loveckou puškou. Vesta sa po pár ďalších ranách rozpadla, cítil som, ako sa mi trhá na kusy, ako na mne plandrá, ako prestáva plniť svoju úlohu. Preskočil som rozsypanú hromadu debničiek a mužovi za ňou plynulo vystrelil mozog z hlavy. Ďalší výstrel udel úderník naprázdno a hneď na to zacvakal aj druhý remington. Odložil som ich pod rozstrieľaný plášť a na ďalšieho zaútočil holými rukami, hlava mu pukla ako prezretý melón. Ďalších pár štípancov sa mi zahryzlo do chrbta a ja som skončil na zemi. Plný adrenalínu s roztrasenými rukami som začal dolovať z vrečka náboje a rýchlo ich súkať do bubienkov remingtonu. Bolo to ako navliekať niť na ihlu na centrifúge. Ale také veci zvládam ľavou zadnou. Alebo skôr pravou prednou.

Klik klak klik

Ozvalo sa niekoľko zbraní naprázdno a ja som ako démon priamo z inferna zahalený v oblakoch prachu vyskočil a páľil. Mali nevýhodu, boli to len ľudia. Šero a zmätok mi šikovne sekundovali, muži Pána Zámožného nemali predstavu, kde sa práve nachádzam a chýbal im vojenský výcvik, aby sa medzi sebou dokázali rýchlo a efektívne dorozumieť. Preto, keď som z hora dopadol medzi posledných z nich presne doprostred, boli *naozaj prekvapení*. A z očí im tiekla koncentrovaná hrôza. Rana malíčkovou hranou ľavej ruky proti hrtanu, švih *Rukou* na hlavu muža s ryšavými fúzmi po mojom boku. Výsledok viac než uspokojuv, jeden chrčiaci nepriateľ, druhý bez hlavy. Telo bez hlavy som zovrel do náruče a mrskol s ním proti chlapovi, ktorý sa práve snažil prebiť brokovnicu. Len za ten čas, čo som ho sledoval, mu upadlo z roztrasených rúk niekoľko patrón, bol taký sústredený, že ani nevedel, čo ho zmietlo.

Bolo to priam ikonické, zrazu sme zostali stáť dvaja. Ja a Gaspič. Krvácal som z celého tela, plášť či vesta na mne viseli roztrhané ako prvorodička trojčiat. A stratil som klobúk.

Gaspič niečo šomral. Cez zasychajúcu krv v ušiach som si nebol úplne istý, ale vyzeralo to ako škemranie o milosť. Ani sa nepokúsil vystreliť. Vyškrabal som špinu z ucha a vykročil mu naproti.

„Morao si da dolaze iz samog pakla,“ s týmito slovami sa prehol a z čižmy vytiahol malý revolver, praktický doplnok ženských kabeliek. Čo však nasledovalo, zarazilo aj mňa. Ten Srb si vystrelil mozog.

Necítil som sa dobre. *Rukou* som zo steny vyrval obludný roxor, akoby šlo o zlomenie keksíka, a zamieril si to k plechovému priemyselnému schodištu. Kroky som mal ťažké, unavené a hlavne boľavé, a to celý boj netrval viac než dve minúty. Vyšiel som na poschodie a zmeravel.

Pán Zámožný ma už čakal. Sára sedela na stoličke, ruky zviazané za chrbtom. O temeno sa jej opieralo ústie hlavne jeho pištole. Rozoznal som v jeho rukách deväťmilimetrovú čezetu compact. Policajná búchačka.

„Pohni sa a zabijem ju.“

„Zabi ju a pohnem sa,“ odpovedal som a začal krútiť roxorom, akoby ani nevážil dobrých dvadsaťpäť kilo. „Živý nevyviazneš ani v jednom variante.“

„Nemyslím, že by si ju obetoval. Ale dobre, čo chceš?“

„Zlato. Sárú. Tvoj život,“ predniesol som svoje požiadavky a ako meč spravodlivých namieril roxor na jeho hrudník. Bol to elegán, dokonale uhladený čierny oblek, presne na milimeter zastrihnuté vlasy, biela košeľa či červená kravata.

„Zabi ho, Kladivák! Zabi ho!“ zakričala zviazaná Sára, až jej preskočil hlas. „Znásilnil ma!“

Z očí jej vytryskli slzy a Pán Zámožný ju odmenil ranou pažby na tvár. Okamžite upadla do sladkého bezvedomia. Využil som to a rozbehol som sa proti nemu, tri metre, ktoré nás delili som doslova preletel. *Ruka* mu zovrela zápästie so zbraňou a ja som trhol k sebe. Aké bolo moje prekvapenie, keď som mu neodtrhol ruku v lakti a miesto toho mu vyčaril úsmev na tvári. Náladu som si spravil ranou roxorom na bradu. To posledné som stihol, než

ma jeho rana na solar poslala cez celú kanceláriu. Začínal som si na to zvykať.

Dal mi čas, aby som sa v pokoji pozviechal. Odložil pištoľ, odkopol roxorovú tyč. Opatrne, aby si ho nepokrčil, odložil sako, uvoľnil kravatu a začal si rozopínať dokonale nažehlenú košeľu. Keď mi odhalil svoje vypracované telo, už som stál. Bol menší, menej robustný ako ja, zato každý jeho sval mal presnú kontúru, akoby ho tesal do dokonalého kameňa ten najlepší sochár.

„Čakal som, že budeš... odolnejší,“ skonštatoval sucho a začal si praskať kĺby na dlaniach. „Navrhujem, aby sme začali. Bude to zaujímavejšie ako ťa zastreliť. A neboj sa, keď zomrieš, to dievča bude žiť. Chvilu, na pobavenie. Som jej vďačný, veľa som sa o tebe dozvedel.“

„Pár vecí ti o mne určite nepovedala...“ Strhol som zo seba zvyšky roztrhaného plášťa a vesty a zostal len v pôvodne bielom, teraz krvavo prepotenom tielku. Museli sme vyzeráť ako dve *bukvice*.

„Napríklad čo? Že pracuješ pre Podnikateľa? Ten ťa nezachráni.“

„Nie...“ odrazili sme sa proti sebe naraz.

Bol omnoho rýchlejší než ja, ale ja som vážil o dobrých štyridsať kíl viac. Pár úderov som vykryl, že ma zasiahli len minimálne, sám som na útok nemal priestor vôbec. Nízky kop na rozkrok som zablokoval kolenom a *Rukou* rovno začal protiútok, ale bez väčšieho úspechu.

Pán Zámožný ranu zrazil, preniesol ťažisko do strany a od boku zaútočil na moje vtedy nechránené obličky.

Jeho päste boli ako delostrelecké projektily.

Každý prijatý úder mi rozlial bolesť do celého tela, miestami som doslova cítil, ako mi dopadajúce päste trhajú svaly. Vykopol som nízko, oponent ma poslal vykrytím útoku do otočky, ale tentoraz som s tým počítal. Dotočil som polkruh, útočiaca noha leďva dosadla na zem a už bola v pohybe druhá – päta neomylné našla svoj cieľ, Pán Zámožný zastonal, zuby zaškripali.

Priskočil som k nemu, ľavou rukou zovrel hrdlo a *Rukou* rozkrok – aj keď som za to inkasoval tri ťažké rany, podarilo sa mi využiť moju váhovou výhodu a vrhnúť ho proti stene. Pochtivý liaty betón sa pri náraze nerozpadol – ako by to spravil rýchlo mon-

tážny plech či sadra – dokonca som zreteľne počul praskot kostí. Otrasený po tvrdej rane celkom pružne vyskočil a pokúsil sa udrieť, to už mu šla *Ruka* naproti – päste sa zrazili. Náraz, krik, praskot, Pánovi Zámožnému povolil lakeť a kosť z predlaktia takej proste vyliezla von ako čerstvo vystrelená Marska zo škatuľky.

Tvár skrútená bolesťou s očami plnými slz hypnoticky sledovala pochrámanú ruku. Veľa času som mu nedal, pevne som uchopil jeho členok a švihol s ním ako decko s handrovou bábikou o zem.

Bol to hnusný pohľad. Tvár mal na kašu, no stále žil. Spodná čeľusť povolila a o niekoľko centimetrov vyliezla do boku, zuby mu chýbali asi všetky – podľa krvavej diery, ktorú mal miesto úst. Dával vlastnú krv a popritom niečo šepkal. Prosil o milosť. Len som sa pousmial a znožmo mu skočil na chrbticu. Zapraskanie, ktoré sa ozvalo, mi vyhnalo na temeno zimomriavky. Toto bude dlhé umieranie.

Cez jedno plece som si prehodil Sáru a do ruky zobral kovový kufrík, presne taký do akého som schoval pred pár dňami zlato ja. Po vonku sa zakrádali tiene, no nikto nezaútočil, nikto nevedel, či majú ešte za koho bojovať. Upravený osemvalec krvavočervenej šesťstotrinástky zaburácal do chladnej noci a my sme vyrazili na cestu.

„Zastav, Kladivák, prosím,“ ozvalo sa zo sedadla spolujazdca po chvíli. Akurát sme prechádzali cez most. „Potrebujem sa na-dýchať.“

Auto som nechal uprostred cesty, dvere dokorán. V noci tu nikto nejazdí. Oprel som sa o zábradlie a sledoval Rafinériu v diaľke. Horeli tri komíny a osvetľovali nočnú oblohu oranžovým svetlom. Sára sa vysúkala z auta, mala len kratučké kokteilové šaty a malú, vkusnú, lesklými kameňmi vykladanú kabelku. Medzi pery si roztrasenými rukami vložila slimku a schuti si zapálila. Studený vietor chladil na pokožke, ale bolo mi to jedno, niečo ako prechladnutie či chrípka sa ma nikdy netýkali. Všetko bolo tak ako má byť. Mal som zlato, Sára žila, dokonca som si prilepšil aj o poriadny autiak. Odkiaľ ale ten chlap vedel, že tam to zlato bude?

„Vedela som, že ho poraziš, že ma zachrániš,“ začala rozprávať Sára. „O to viac ma mrzí, že to musí skončiť takto.“

Zdvihol som obočie.

Z kabelky nevytiahla len cigaretu a zapalovač, ale aj malý revolver, ktorý som jej dal pred rokmi. Šlo o päťranový NAA .22 LR, žiadny veľký kaliber.

Takže to ona Pánovi Zámožnému povedala, kde je zlato. Zaznel výstrel, švihol som *Rukou* a strelu chytil do dlane, ďalšie dve mi však nahryzli rameno, tretia prestrelila krk. Náraz, ktorý ma hodil proti ochrannému pletivu, bol taký silný, že som ho svojou váhou jednoducho prerazil. Rukou som sa v poslednom momente zachytil oceľového nosníka a zostal tam visieť niekoľko metrov nad vodnou hladinou. Sára pristúpila bližšie, dávala si pozor, aby som na ňu za žiadnych okolností nedosiahol.

„Čo robíš?“ opýtal som sa, aj keď som to vedel.

„Už dávno som chcela začať nový život a keď si mi povedal o tom zlate... a on bol tak po ruke, mal ľudí, zdroje. A ja som vedela, že ťa nezastaví.“

Len som zakrútil hlavou a pritiahol sa k nosníku, teplá krv mi stekala po tele. Miloval som ju, mala mi to povedať.

„Zbohom, Kladivák.“ Bez dlhých rečí vystrelila, ja som sa pustil, guľka presvišťala okolo mojej hlavy. Náraz na hladinu bol tvrdý a studený, po pár litroch vypitej vody sa mi konečne podarilo nadýchnuť a udržať na hladine. Most mi mizol v dialke, no hukot motora červeného tátoša sa nedal prepočuť.

To dievča sa vedelo obracať.

•

MILAN TICHÝ

Na palube vesmírnej lode Batavia

Autor o sebe:

Žilincan, ktorý vo svojich tridsiatich rokoch stále tvrdí, že sa len rozpisuje. Plná hlava nápadov zatiaľ len trpezlivo čaká, kým sa jej postavy a svety ocitnú na popísaných stránkach. I keď počas vysokoškolského štúdia frčal na humore Douglasa Adamsa, osudy svojich hrdinov oblieka do habitu military science fiction. Svoj podiel viny na tom zrejme nesie ďalší z jeho obľúbených autorov – Robert Anson Heinlein. Tento rok sa rozhodol po dlhšej dobe v hybernácii oprášiť klávesnicu a niektoré zo svojich nápadov pretaviť do čitateľnej formy.

Milan Tichý

My o poviedke:

Pôvodných slovenských military sci-fi a space opier je zatiaľ málo. Zdá sa však, že sa objavuje ďalší autor s touto ambíciou. Na úroveň Dragulu, Stiffela, či Slabeja, musí na sebe ešte popracovať, no vesmírna loď Galac... ehm... pardon... Batavia sa plaví správnym smerom. Tak, ako u jej holandskej menovkyne zo 17. storočia, o lojalite niektorých členov posádky sa dá pochybovať, čo tvorí druhú, širšiu dejovú líniu inak priamočiarej vesmírnej rúbanice. A treba povedať, že kým s military časťou narába autor celkom zručne a akcia drží čitateľa v napätí, to pozadie má románové ambície, ktoré do poviedky „natlačiť“ nedokázal. Niektoré náznaky svedčia dokonca o tom, že ide o kapitolu z nejakého autorovho plánovaného väčšieho celku. Je to škoda, lebo práve to zvykne stáť cenné body v súťaži, ktorá je predovšetkým poviedkovou...

Ivan Alakša

Žiadne cvičenie na svete vás na to nedokáže pripraviť. Mohli ste byť v tom najdokonalejšom tréningovom programe, aký vám Obchodné loďstvo dokáže nasimulovať. A aj tak by ste teraz ležali na chladnej kovovej podlahe a lapali po dychu ako ja. Poručík Dominik Petkov, mladšími dôstojníkmi familiárne prezývaný Nick. Pobočník admirála Pierra Morrisa, veliteľa 13. transportnej flotily. Nie že by mi to teraz mohlo priniešť nejaké výhody či privilégia. To nie.

Tak, ako ostatní, aj ja som bol pohltený skazou a výkrikmi ľudí okolo. Tie sa zbesilo prelínali a spájali do jediného nekončiaceho hluku otupujúceho zmysly. Nech som sa snažil akokoľvek, nedokázal som rozlíšiť rev muža dopadajúceho za mnou od hluku vybuchujúcich prístrojov. Zatiaľ čo som sa spamätával zo zrážky so zemou a nedostatku kyslíka, začínal som získavať celkový obraz. Obraz toho, čoho som bol nechceným svedkom. Palubné drony preletovali medzi riadiacimi prístrojmi a reštartovali systémy. Na poškodenom mostíku sa práve obnovila umelá atmosféra.

Po niekoľkých bolestivých prázdnych nádychoch sa mojim pľúcam a mozgu dostalo toľko potrebného kyslíku. Dosť na to, aby som sa postavil a zbadal výjav skazy. Hlavný kormidelník práve naposledy vydýchol. Jeho pokrútené a podivne zlomené telo ležalo sotva meter odo mňa. K mojim nohám v škárach medzi plechovými doskami podlahy stekali pramienky krvi. Po chvíli som stál vo zväčšujúcej sa kaluži. Očami som prebehol po trase, ktorou si ku mne razili cestu. Medzi kopou v bolesti sa zvíjajúcich tiel som zbadal známú uniformu. Ležal takmer nehybne, bez náznaku agónie. Pery sa mu jemne chveli a v očiach sa odrážali záblesky tisícov iskier. Tie ako fontána vyvierali zo zničeného radistického pultu nad ním.

„Zranený veliaci dôstojník!!!!“ zvolal som z plného hrdla zachrípnutým hlasom. Pár rýchlymi krokmi som preletel ponad nehybné telá ostatných k admirálovi Morrisovi. Moja hláška sa ako domino šírila v prijímačoch zvyšku posádky. Ešte žil. Nevedel som posúdiť mieru jeho zranení. Od toho sú palubní lekári. A jeden z nich sa mu už naplno venoval.

„Tak čo, seržant, ako je na tom?“ z môjho hlasu bolo cítiť úprimnú starosť. Starého pána som si počas dlhej misie na palube obľúbil. Viac ako bolo pre úlohu, ktorú som tu mal, vhodné. A myslím, že to bolo obojstranné. On bol bezdetný starý mládelec, úplne oddaný Obchodnému loďstvu.

Ja mladý, vraj perspektívny dôstojník, pôvodom zo sirotinca v strednej Európe. Asi sme si navzájom kompenzovali to, čo nám v živote chýbalo. Keď som teraz videl jeho nehybnú bledú tvár, zmocňovala sa ma úzkosť, na ktorú som nebol pripravený.

„Musíme ho odviezť na operačku, a to hneď. Krvácanie som zastavil, ale...“ oznámil mi jeden z medikov.

„Aké ale?“

„Uhni, Nick,“ odsunul ma bokom a spolu s ďalšími odviezli admirála chodbou na ošetrovňu. Nemohol som ísť s nimi. Protestoval som, oháňal sa hodnosťou, ale márne. Seržant ma nechal stáť na tom ponurom javisku, uprostred utíchajúceho chaosu.

„Nadviažte rádiové spojenie s kontraadmirálom. Oznámte mu, že preberá velenie nad flotilou a informujte ho o našich stratách a škodách,“ vyhrkol zo seba salvu príkazov pre komunikačného dôstojníka kapitán Ewans. Tento urastený starý veliteľ našej milovanej vlajkovej lode Batavia, dokázal aj teraz držať opraty pevne v rukách. A dokázal to s ľadovým pokojom. Práve dorazil na poškodený mostík v sprievode svojho štábu.

„Kapitán, čo sa to deje?“ vychrlil som bez pozdravu a zrejme trochu naráchlo smerom k prichádzajúcemu davu.

„Poručík, ste v poriadku, chvalabohu. Dostali sme priamy zá-
sah, celý konvoj je pod paľbou.“

„Pod paľbou? Paľbou koho?“

„Koho asi?! Pirátov predsa! Len nerozumiem, ako nás mohli tak prekvapiť v tejto časti vesmíru,“ odmlčal sa a nechal ma tápať v myšlienkach. Z tých ma vytrhlo až hlásenie v mojom prijímači. Z ošetrovne ma informovali o admirálovom stave. Nevyzeralo to s ním dobre. Už síce nabral vedomie, ale pripravovali ho na operáciu. A starý pán si cez to všetko zmyslel, že so mnou musí hovoriť. Na jednej strane mi to imponovalo, na druhej to vo mne vyvolávalo značné obavy.

Z mostíka ma vypoklonkovali veľmi rýchlo.

Potrebovali obnoviť, čo sa dalo, a jeden nadbytočný a vystresovaný dôstojník bol pre nich luxus, ktorý nepotrebovali. Navyše, sprievodné lode už začali s prenasledovaním a elimináciou útočníkov. Chvíľu to síce bude trvať, ale nakoniec tie ich skryté pozície nájdú.

Cesta na ošetrovňu viedla cez dve paluby. Pár schodísk, keďže výťahy boli ešte mimo prevádzku, mi dalo dostatok priestoru na stratenie sa vo vlastných úvahách. Útok pirátov bol v tejto fáze našej cesty neobvyklý. Najmä keď náš konvoj sprevádzala mocná bojová flotila Federálnej republiky. Súduhovia si radi strážili svoj

drahocenný uranin ako oko v hlave. Obchodné loďstvo zabezpečovalo všetok transport tovarov a materiálov. V celom rozsahu mandátnych území OSN.

A práve tam sme sa už mesiac nachádzali. „Plávali“ sme si na svojej rutinnej trase medzi federálnou ťažobnou kolóniou na mesiaci Kleproth a pozemskou stanicou na Lune. V týchto končinách, keď sme boli už takmer na pol ceste k Zemi, sme sa cítili bezpečne. K sporadickým útokom síce dochádzalo, ale pri ozbrojených konvojoch len veľmi výnimočne.

„Sakra!!!“ Telo lode sa otriaslo pod dvoma mohutnými nárazmi. Hodilo ma to do najbližšej steny. Už zase som skončil tvárou pritisknutou o chladný povrch podlahy. Celú chodbu zaliala nepreniknuteľná tma, v ktorej som sa stratil. A moju tvár pre zmenu zaliala teplá krv zo zlomeného nosa. Po chvíli sa rozozvučal hlasný, pípajúci palubný poplach. Jeho prenikavé „píp, píp, píp“ bodalo v ušiach a v otrasenej hlave ešte znásobovalo bolesť. Simultánne s tým preniklo do hlbkej tmy okolo červenej blikajúcej svetlo. V prijímači znel len vzdialený šum a osobná pamäť sa nárazom reštartovala. Občas sa mi zatočila hlava, ako sa môj mozog márne snažil cez bioobvody napojiť na osobnú pamäť. Neveľký čip integrovaný do mozgového tkaniva zvyčajne veci uľahčoval, teraz mi však spôsoboval skôr problémy. Potichu som sa v sprievode prichádzajúcich a odchádzajúcich zábleskov pobral smerom k ošetrovni. Otváral som vstup dnu, keď sa zrazu posledné „píp“ stratilo v ozvene miznúcej v diaľke a biele svetlo vyhnalo posledné zvyšky tmy do tieňov. Všetko sa vrátilo do normálu tak rýchlo, ako sa z neho vykoľajilo.

„Ďalší zásah, seržo?“

„Vyzerá to tak, Nick, ale počul si hlásenie, nie?“

„Sakra, nie, reštartuje sa mi pamäť, nemám ešte signál. Trochu som sa zrazil zo stenou.“

„Ukáž...“ vrazil mi chladný kovový hrot akéhosi nástroja do nosa. Potom to už len vo vnútri zapraskalo. Von sa vyvalil tak liter krvi a bolo po všetkom.

„Tak, nos by bol v poriadku, ale tá pamäť by ti už mala nabehnúť, či?“

„Keď nabehne, tak nabehne. Ako je na tom starý pán?“